

PRZYJDŹ, DUCHU ŚWIĘTY!

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚW. JANA (J 15, 26-27; 16, 12-15)

Jezus powiedział do swoich uczniów:

²⁶ «Gdy przyjdzie Paraklet, którego Ja wam pošlę od Ojca, Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, On zaświadczy o Mnie. ²⁷ Ale wy też świadczycie, bo jesteście ze Mną od początku.

¹² Jeszcze wiele mam wam do powiedzenia, ale teraz znieść nie możecie. ¹³ Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. Bo nie będzie mówił od siebie, ale powie wszystko, cokolwiek usłyszycie, i oznajmi wam rzeczy przyszłe. ¹⁴ On Mnie otoczy chwałą, ponieważ z mojego weźmie i wam objawi. ¹⁵ Wszystko, co ma Ojciec, jest moje. Dlatego powiedziałem, że z mojego weźmie i wam objawi».

KOMENTARZ

ww. 26-27 *Gdy przyjdzie Paraklet, którego Ja wam pošlę od Ojca, Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, On zaświadczy o Mnie. Ale wy też świadczycie, bo jesteście ze Mną od początku.*

W pierwszych słowach tego wiersza znajduje się trzecia już obietnica zesłania Parakleta-Ducha Świętego (por. J 14, 16. 26). Tylko św. Jan spośród czterech Ewangelistów określa Ducha Świętego terminem Paraklet (gr. *Parákletos*). To określenie w języku greckim oznacza „przywoływany na pomoc; adwokat; obrońca; pocieszyciel”. Św. Jan Ewangelista ukazuje szczególną rolę Ducha Świętego, jaką jest nauczanie, przypominanie oraz przepowiadanie nauki Jezusa. Trzecia Osoba Trójcy Świętej jest określona przez Jezusa jako Duch Prawdy, gdyż Jego funkcja polega na ustawicznym przenikaniu serc wierzących i przekazywaniu im prawdy pochodzącej od Boga. Dzięki Jego obecności uczniowie Jezusa mogą być autentycznymi świadkami wobec trybunału tego świata, tzn. wobec ludzi, którzy albo jeszcze nie znają Jezusa, albo z Nim walczą. Chrześcijanie, którzy będą znosić prześladowania dla imienia Jezusa, mają mieć przeświadczenie, że nie są sami, gdyż za pośrednictwem Ducha Świętego-Parakleta sam Jezus będzie blisko nich. W ten sposób uczniowie będą mogli oprzeć się prześladowcom i z mocą świadczyć o Jezusie. Dawanie świadectwa będzie także dowodem i znakiem ich przynależności do Ojca.

w. 12-13a *Jeszcze wiele mam wam do powiedzenia, ale teraz znieść nie możecie. Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy.*

Jezus podkreśla, że uczniowie będą zdolni zrozumieć Jego naukę i wydarzenia, które dokonały się w ciągu życia ich Mistrza dopiero po Wniebowstąpieniu i Zesłaniu Ducha Świętego. Duch Święty umożliwi im intymną rozmowę z Jezusem i doprowadzi ich do pełnej prawdy. Czasownik „doprowadzi” (gr. *hodegein*) odnosi się do wypowiedzi Jezusa: „Ja jestem drogą (gr. *hodos*) i prawdą, i życiem” (J 14, 6). W greckim tłumaczeniu Starego Testamentu, czyli Septuagincie, czasownik ten stosowany jest w odniesieniu do Boga, który prowadzi swój lud przez pustynię do ziemi Obiecanej, natomiast w czasach Nowego Przymierza Duch Święty będzie prowadził Kościół do poznania i przyjęcia prawdy o Królestwie Boga, do którego zaprasza Zbawiciel świata.

w. 13b-15 *Bo nie będzie mówił od siebie, ale powie wszystko, cokolwiek usłyszysz, i oznajmi wam rzeczy przyszłe. On Mnie otoczy chwałą, ponieważ z mojego weźmie i wam objawi. Wszystko, co ma Ojciec, jest moje. Dlatego powiedziałem, że z mojego weźmie i wam objawi.*

Duch Święty będzie mówił o tym, co usłyszał – spełnia On w ten sposób rolę pośrednika między Ojcem, Jezusem i uczniami. Ten przekaz będzie żywym słowem Jezusa i Ojca. Co to znaczy, że oznajmi On „rzeczy przyszłe”? Proroctwa kojarzą nam się z jakąś sensacją czy nowinką, natomiast tu chodzi o coś innego, gdyż Duch Święty-Paraklet nie będzie przedstawiał nowego objawienia, niż to, które przekazał nam Jezus, lecz będzie aktualizował (na każdym etapie historii świata) prawdę przyniesioną przez Jezusa, która zawsze jest czymś nowym i aktualnym.

W kolejnych zdaniach ukazana jest ścisła jedność między Osobami Trójcy Świętej: to, co ma Ojciec, należy do Jezusa, ale również to wszystko posiada Duch Święty i dzieli się tymi dobrami oraz prawdami z człowiekiem, okazując w ten sposób miłość i troskę Boga, abyśmy znali tajemnice Jego Królestwa i wykorzystywali je na co dzień w swoim życiu.

MEDYTACJA

Zielone Świątki (żydowskie Święto Tygodni) były jednym z trzech wielkich świąt w czasach Starego Testamentu. Początek tego Święta sięga bardzo dawnych uroczystości, podczas których składano podziękowanie Panu Bogu za żniwa po zakończeniu zbiorów. Później dołączono do niego wspomnienie ogłoszenia Prawa danego przez Boga Mojżeszowi na Górze Synaj. Obchodzono je w pięćdziesiątym dniu po upływie Paschy. Ostatecznie radość z udanych żniw miała zamienić się w Nowym Przymierzu w radość z otrzymania Ducha Świętego i przyjęcia Jego darów.

Zesłanie Ducha Świętego kończy okres wielkanocny. Zawiera w sobie całą paschalną radość zgromadzoną jakby w promieniującej wiązce światła i rozlewa ją nie tylko na ludzkie serca, ale na całą ziemię. Tajemnica Pięćdziesiątnicy to tajemnica świętości, tzn. całkowitego oddania się Bogu. Nasze życie może zostać przemienione przez ten powiew, który zstępuje i zamieszkuje w sercu człowieka. Będzie to życie darowane na nowo, które odnajdujemy w Bogu i bliźnich, ponieważ to w ich stronę prowadzi nas Duch Święty.

Nie sposób wyobrazić sobie Ducha Świętego. Wszystkie znaki, jak gołębica czy ogień, nie wypowiadają do końca Jego Tajemnicy. Nie widzimy Ducha Świętego, ale doświadczamy Jego działania. Niewidzialny, a jednocześnie bliski nam, bo ciągle spotykamy się z Jego działaniem i Nim jesteśmy ogarnięci.

Pięćdziesiątnica jest podobna do jutrzeńki, która rozpoczyna nowy rozdział w historii człowieka. Otwiera ona także drogę nam, tym wszystkim, którzy szukają Boga i kochają Go czystym sercem, choć są ograniczeni swoją egzystencją. Perski mistyk Abul-Khair (X-XI w.) modlił się następująco: „Moje biedne ciało przygniecione jest ciężarem grzechów. Panie, dlaczego nie weźmiesz mnie za rękę? W moich czynach nie ma tego, co się należy Tobie i Twojej chwale. Twój Duch Święty niesie to, co może mnie uzdrowić i przemienić!”

W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy: „Wspólne posłanie Syna i Ducha Świętego: Gdy Ojciec posyła swoje Słowo, posyła zawsze swoje Tehnienie: jest to wspólne posłanie, w którym Syn i Duch Święty są odrębni, ale nierozdzielni. Oczywiście, Chrystus jest Tym, który ukazuje się, On, Obraz widzialny Boga niewidzialnego (Kol 1,15), ale objawia Go Duch Święty. Jezus jest Chrystusem, „Namaszczonym”, ponieważ Duch Święty jest Jego namaszczeniem i wszystko, co dokonuje się od chwili Wcielenia, wypływa z tej pełni. Gdy Chrystus zostaje uwielbiony, może tym, którzy w Niego wierzą, posłać od Ojca Ducha Świętego: przekazuje im swoją chwałę (J 17,22), czyli Ducha Świętego, który Go otacza chwałą

(J 15,5). Wspólne posłanie będzie odtąd realizowane wobec przybranych synów Ojca w Ciele Jego Syna: posłanie Ducha przybrania za synów będzie ich jednoczyć z Chrystusem i ożywiać ich w Nim (...). Posłanie Chrystusa i Ducha Świętego wypełnia się w Kościele, Ciele Chrystusa i Świątyni Ducha Świętego. To wspólne posłanie łączy już idących za Chrystusem do Jego komunii z Ojcem w Duchu Świętym: Duch przygotowuje ludzi, uprzedza ich swoją łaską, aby pociągnąć ich do Chrystusa. On ukazuje im zmartwychwstałego Pana, przypomina im Jego słowa i otwiera ich umysły na zrozumienie Jego Śmierci i Jego Zmartwychwstania. Uobecnia im misterium Chrystusa, szczególnie w Eucharystii, aby pojednać ich z Bogiem i doprowadzić do komunii z Nim, aby przynosili „obfity owoc” (J 15, 5. 8. 16)” (KKK 689-690; 737).

Duch Święty to wielka tajemnica naszej wiary. Jest On żywym Bogiem, Trzecią Osobą Trójcy Świętej, współistotnym Ojcu i Synowi. To Duch Święty jest duszą Kościoła, Dawcą darów duchowych i Przewodnikiem w drodze do nieba. To właśnie Duch Święty odsłania przed nami sprawę Chrystusa i kontynuuje Jego dzieło oraz czyni widocznym Kościół.

Duch Święty mieszka w nas, by nas uświęcać, by kierować naszym życiem nadprzyrodzonym. Daje nam udział w swych darach: mądrości i rozumu, rady i mocy, wiedzy i pobożności, oraz bojaźni Bożej. Każdy z tych Darów uzdalnia nas, byśmy mogli działać tak, jak przystało na dzieci Boże: *Albowiem wszyscy ci, których prowadzi Duch Boży, są synami Bożymi* (Rz 8, 14).

Owocami obecności Ducha są – jak pisze św. Paweł – „miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie” (Ga 5, 22). Owoce te stają się widoczne tylko we wspólnocie. Nikt nie może bowiem kochać, być uprzejmym, dobrym i wiernym sam dla siebie. Duch Jezusa objawia się nie tyle w jednostkach, co w konkretnych wspólnotach, w społecznościach braci i sióstr, w ich wzajemnej miłości. Jezus modlił się do Ojca za nami: „Oby się tak zespolicili w jedno, aby świat poznał żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował, tak jak mnie umiłowałaś” (J 17, 23). A zatem znakiem wyróżniającym uczniów Chrystusa jest jedność i miłość, i to miłość w duchu Chrystusowego krzyża. Jeśli świat nie przyjmuje dziś Ewangelii to przede wszystkim dlatego, że brakuje mu jedności i miłości będących owocem Ducha Świętego. Natomiast każdy uczeń Jezusa, który posiada nie tylko dary Ducha Świętego, ale w którego życiu widoczne są Jego owoce, trwa w prawdziwej wolności i radości pochodzącej od Boga.

PYTANIA DO DZIELENIA

1. Czy żyję według ciała, czy według Ducha? Czy w ostatnich miesiącach (latach) coś się zmieniło w tym wymiarze?
2. Jak wygląda moje przygotowanie (modlitwa, lektura duchowa, medytacja itp.) do przeżycia uroczystości Zesłania Ducha Świętego?
3. Czy w ostatnim czasie doświadczyłem (-am) prowadzenia Ducha Świętego przez zrozumienie prawd objawionych przez Boga? Jeśli chcesz, możesz się tym podzielić.